

Grotesc ~ O gothic Epic

de GE Graven

Capitolul IX

La doisprezece mile vest de ruinele fumegânde ale Abației Gardiens, o figură solitară Pășea hotărât sub ultimele străluciri ale lunii dimineții. Gârbovit și împovărat până la mânăcuță cu darurile nepotrivite și trimise de Dumnezeu de ieri, din bucătăria abației, Călugărul Nicolae purta o robă călugărească prea încărcată, atârnată pe umăr și plină cu provizii.

Nicholas se chină să urce creasta unei creste stâncoase și se sprijini în genunchi, respirația lui fiind rapidă și încețoșată în aerul rece al nopții. Acolo, în depărtare, peste întinderea largă a unei vechi albi lungi și secate, se afla deschiderea peșterii pe care o descoperise cu mulți ani în urmă - Gura Muntelui, o numea el. Coborî creasta lateral, traversă o vastă vale de pietre și intră în gaura neagră masivă.

O voce răsunătoare s-a auzit din adâncul peșterii: „Călugăr?” Chicotitul iute al unui băiat s-a strecurat din întuneric. „Știam că vei veni! Am venit!”

Nicholas a răspuns, pășind mai adânc în întuneric : „Lazăre; sunt eu...”

Și înainte ca călugărul să se poată prezenta, Lazăr a trecut în viteză pe lângă un colț pietros și s-a izbit brusc de el. Atât călugărul, cât și scutierul s-au prăbușit la pământ. Provizioane

împrăștiate ca o roată de brânză clătinată pe podeaua peșterii.

„Doamne Dumnezeule! Lazăr”, a pufnit Nicholas, „L-ai speriat pe... oh, nu!” Călugărul s-a târât pe podea, pipăind drumul prin întuneric în timp ce scotocea prin sacul improvizat. Înăuntru, a găsit flaconul cu sânge încă intact și sigilat. A gemut și a oftat adânc de ușurare. „Slavă Domnului”, a mormăit el, sărutând sticla și punând-o ușor la loc printre lucruri.

„Călugărul... Nicolae? Iartă-mă, călugăre.” Lazarus se ridică în picioare și aduse roata de brânză în timp ce întreba: „Unde este Călugărul Odino?”

„Într-o clipă, ajută -mă să adun proviziile. Pipăie după ele.”

Lazarus a strecurat brânza în sac, având grijă la sticla dinăuntru, și un izvor de mirosoare plăcute s-a revărsat din pânză. „Le voi aduna, călugăre”, a răspuns Lazarus, tonul vocii sale schimbându-se, acum părând dezumflat și greu.

Nicholas a reflectat cu voce tare; „Dacă îmi amintesc bine de atunci, o crângărie de copaci se află în partea îndepărtată a acestui munte.” Călugărul s-a ridicat brusc și și-a mângâiat bărbia, aparent cugetând.

„Foc, mai întâi – avem nevoie de foc.” Nicholas se îndreptă spre intrarea în peșteră. Lazăr era o statuie, privind cu prudență la sac – ca și cum ceva ar fi putut fi îngrozitor de în neregulă. cu aceasta.

„Lazăre, vino cu mine.”

— Da, călugăre. Lazarus și-a desprins privirea și l-a urmărit pe Nicholas afară din Gura Muntelui, de-a lungul feței sale mai superficiale, luminate de lună.

„Chiar și oasele mele sunt înghețate – pentru o ținută atât de modestă ca a noastră, această ceață de pădure e neiertătoare.” Nicholas își frecă mâinile repede și se întoarse, adăugând: „Am adus o lampă mică cu ulei, niște fitil de frânghie și o lampă de iască cu cremene. Acum, vom...”

„Să adun lemn uscat și să alung acest frig umed persistent?”

„Da, călugăre.”

În cele din urmă, adânc în peșteră, Lazăr și Nicolae stăteau pe o pereche de bolovani îndesați, între care ardea un foc trosnind. Strălucirea lui portocalie a alungat frigul, dezvăluind în același timp dimensiunile subterane extrem de neregulate ale peșterii. „În sfârșit, foc.”

Nicholas se închina flăcărilor care urcau, încălzindu-și mâinile. Aruncă o privire spre grămada de combustibil lângă el și a ales cu grijă câteva bețe pe care să le adauge la flăcări.

Lazarus privi prin foc, inspectând cizmele înalte până la gambă, fin lucrate, ale lui Nicholas.

„Unde ți-au fost sandalele, călugăre?”

Nicholas chicoti. „Am plecat. Îți plac cizmele mele?” Nicholas le învârti înainte și înapoi în lumina focului.

„Da, da”, a răspuns Lazăr.

Le-am făcut eu însumi. Pun pariu că nu știai că am fost cândva cizmar, nu- i așa?

„Nu am făcut-o, călugăre.”

„Te rog să-mi spui doar Nicolae, Lazăr.”

Băiatul dădu din cap. „Tu poți face pantofi, Nicholas?”

„Într-adevăr — și chiar cea mai frumoasă. Aceasta este ultima pereche pe care am făcut-o înainte de a veni la Abație.” Nicholas se uită peste cizme. „Ai vrea să auzi despre zilele mele de cizmar?”

„Aș face-o”, a răspuns Lazarus, uitându-se la propriile sale mânuși murdare.

„Atunci ar trebui să-ți spun.” Nicholas se foi pe bolovan și se aplecă spre flăcări, cu brațele pe genunchi. „Când eram mult mai tânăr, locuiam cu tatăl meu și cu fratele meu mai mare în Ephraim – un sat pitoresc de la marginea de sud a Burgundiei. Tatăl meu cizmarul satului — a învățat de la bunicul meu. Lucram cu toții în magazin, făcând și reparăm pantofi. Tatăl meu spera ca eu și fratele meu să putem continua comerțul.”

„Totuși, ajungând la subiect, tatăl meu s-a îmbolnăvit și nu a mai putut supraveghea atelierul. Așa că s-a bazat pe noi să-l menținem în funcțiune. A fost oribil - aproape toată munca a căzut în seama mea.”

Lazăr a întrebat: „Fratele tău n-a vrut să le facă?”

Nicholas clătină din cap. „O, așa a făcut – din toată inima voia să calce pe urmele tatălui. Și era dornic să învețe. Totuși, Dumnezeu nu a vrut niciodată ca el să fie cizmar – încercare după încercare, nu reușea niciodată să rezolve problema. Și aproape întotdeauna, trebuia să-l urmez și să-i refac pantofii pe care încerca să-i repare. Asta a continuat foarte mult timp; și în majoritatea zilelor, lucram până noaptea târziu.”

„I-ai spus tatălui tău?”, a întrebat Lazăr.

„Nu.” Nicholas și-a dres glasul. „Tata murea, eu și fratele meu ne luptam ca niște lupi, iar magazinul dădea faliment. În starea lui tot mai gravă, nu m-am putut îndura să-l deranjez.”

Lazarus a observat lacrimile care se întindeau peste rânetul forțat al lui Nicholas. „M-am întrebat adesea de ce am făcut ce am făcut. Vedeți, ca în fiecare dimineață, mergeam la magazin, însă, în ultima mea călătorie, în loc să intru pe ușă, am trecut pe lângă magazin și pur și simplu am continuat să merg – departe de magazin – afară din sat – și, în cele din urmă, afară din Burgundia.” Nicholas s-a uitat în jos. „Am lăsat totul în urmă, cu excepția acestor cizme.”

„M-am mutat o vreme, lucrând pentru mai multe magazine de cizmărie pentru a-mi câștiga existența. Totuși, nu după mult timp, Domnul mi-a atins inima într-un vis; Mi-a mișcat sufletul. M-a chemat

„S-a așezat asupra mea și mi-a călăuzit picioarele spre Abbaye des Gardiens — pentru a căuta o viață solitară în slujba Lui. Și, într-un mod ciudat, am simțit mai multă libertate în interiorul zidurilor acelei abații decât am simțit-o vreodată în afara lor.” Nicholas clătină din cap, afișând un zâmbet pitoresc.

"Ciudat."

„Dar ce se întâmplă cu familia ta?”, a întrebat Lazăr.

„Ei bine, la scurt timp după ce am ajuns, i-am scris fratelui meu. Nu mă așteptam să răspundă, dar a răspuns ; mi-a spus că tatăl nostru a murit la scurt timp după ce am plecat. Ulterior, am aflat și că fratele meu a vândut magazinul din cauza datoriilor și... ei bine, mi-a cerut să nu-i mai scriu niciodată.”

„Mă învinovățește pentru moartea tatălui nostru — pentru tot.”

Nicholas se aplecă și alimentă focul. „Odino mi-a povestit totul, Lazarus. Știu de ce porți gluga.” Capul lui Lazarus se dădu imediat pe spate; și dincolo de găurile fără viață ale glugii, strălucind în unghiul perfect al luminii focului, Nicholas zări o pereche de ochi albaștri adânci și cercetători care se uitau direct în ai lui.

„Nu-ți face griji pentru mine, Lazăr. Ca și în cazul lui Odino și al tatălui tău; secretul tău e în siguranță la mine.” Lazăr se întoarse înapoi spre flăcări, fără să spună nimic.

„Poți să-mi vorbești deschis, Lazăr. Consideră-mă mai degrabă un prieten decât un călugăr.”

Nicholas a îndesat un băț în foc și s-a rezemat de piatra lui.

„Atât tatăl tău, cât și Odino mi-au spus că ai fost abandonat la porțile Abației Gardiens cu puțin timp înainte să sosesc eu. Și că ai avut o boală a aerului care te-a obligat să nu părăsești niciodată catacombele. Nimic din toate acestea nu era adevărat, nu-i așa?”

În cele din urmă, Lazăr a mărturisit. „Nu. Dar tata mi-a interzis să spun adevărul. A spus că „Ceilalți călugări m-ar putea ucide dacă le-aș spune adevărul despre mine.”

„Boala ta n-a fost niciodată din cauza aerului liber, așa cum pretindea el - în secret, a fost din cauza soarelui - ai o boală gravă de soare, nu-i așa?”

"Da."

„Și medicul pe care Ivan l-a chemat la Abația Gardiens ca să-ți înregistreze boala pentru „Abatele?”

„N-am văzut niciodată un medic. Poate că tata a aranjat ca cineva să se prezinte...”

„Acum înțeleg. Lazăr, tatăl tău a spus adevărul: cu siguranță te-ar fi omorât.”

„Uitându-mă acum în urmă, pot vedea clar. Tatăl tău te-a iubit profund, Lazăr.”

„Da, așa a făcut; așa cum îl iubesc.”

„Unde te-a ascuns tatăl tău, de când te-ai născut?”

„M-a găsit în catedrală și m-a ascuns în catacombe — în Cripta Baston.”

„Chiar în Abație?! Cum a reușit să împiedice pe cineva să te descopere?”

„A insistat să rămân tăcut – și să țin ușa criptei încuiată. Așa că am făcut-o.”

„A spus, ce?! Știai să vorbești de când te-ai născut?”

„Nu. Tata m-a învățat repede.”

„Și poate ai învățat repede. Spune-mi, cât timp te-ai ascuns în criptă?”

„Poate un an. Apoi tata mi-a cusut o mască și o robă și s-a prefăcut că mă descoperă abandonată în fața porții de nord a Abației — iar eu m-am prefăcut că sunt bolnavă.”

Nicholas a alimentat focul în timp ce își mângâia din nou bărbia, gândindu-se la tot ce-i spusese Lazarus.

„Nu pari ca restul... ăă, vreau să spun... având în vedere înfățișarea ta, statura ta seamănă mai degrabă cu un simplu băiat decât cu o fiară. Dacă aș putea să te întreb, câți ani ai, Lazarus? Chiar ai treisprezece ani?”

„Am îmbătrânit doar șapte ani.”

Nicholas clătină din cap, cu un zâmbet ascuns în colțul gurii. „Uluitor. Poate că diferența ta dintre vârsta menționată și cea reală era menită să-ți ascundă și dimensiunile neobișnuite. Cât de deștept era tatăl tău. Acum știu că nici spatele tău nu este cu adevărat cocoșat, așa cum ar fi sugerat afirmațiile din cadrul Abației.”

„Sunt aripi ascunse și ascunse, nu-i așa?”

Lazarus se ridică brusc în picioare. „Nu vreau să mai vorbesc, Nicholas.”

Nicholas l-a calmat: „Iartă-mă. Nu, stai jos! Nu mai vorbesc despre starea ta. Stai jos, dacă vrei, fiule.” Lazarus s-a așezat.

„Trebuie să spun că te admir de mult timp, Lazarus. N-ai fost niciodată ca ceilalți băieți de la squire – care își puneau la îndoială credința și datoria, așa cum făceau majoritatea dintre ei atât de des – și se certau pe chestiuni neimportante. Erai mereu calm, îți cunoșteai îndatoririle și îți chibzuiai cuvintele înainte de a le rosti.”

Lazăr și-a întors capul spre sacul cu provizii întins pe podeaua peșterii. „Călugărul Odino a spus că va veni după mine, dar tu ai venit în locul lui. De ce i-ai adus sângele într-o ploscă?”

„Cum ai știut?”

„Îl simt mirosul – e într-adevăr Odino. De ce a vărsat sângele ăsta? De ce îl ai acum?”

Nicholas se foi nervos, ochii lui alergând înainte și înapoi între sac și Lazarus.

Trase adânc aer în piept și se îndreptă pe piatră. „Trebuie să-ți spun ceva, Lazarus.”

„Călugărul Odino a murit?”, a întrebat Lazarus.

„Ba da, el este, Lazăr.”

Lazăr a găfâit. „Dar cum?”

„Căpitanul acela... același om care ți-a ucis tatăl.”

„De ce i-a ucis?”

„Pentru că Ivan și Odino te-au protejat.”

O liniște s-a așternut peste peșteră, amândoi privind fix în flăcări. Lazăr a vorbit: „Apoi eu

„ar trebui să-lucidă la rândul său pe acest Căpitan.”

„Nu, Lazăre. Să nu ucizi.”

„Ochi pentru ochi!”, a scuipat Lazăr.

„Nu chiar vorbești serios despre asta, nu-i așa?”

Lazarus și-a lăsat umerii în jos. „Nu, totuși simt.”

„Simt la fel – Odino a fost ca un tată pentru mine. Și de aceea sunt aici acum.

Trebuie să faci ceva foarte important.”

„Fă ce?”

Nicholas se ridică, se îndreptă cu pași mari spre sac și scotoci prin el. „Știi să citești o hartă?”

„Da. Tatăl meu m-a învățat.”

„Hărți ale catacombelor?”

„Am văzut hărțile din scriptorium. Încă mi le amintesc.”

Nicholas a scos un pergament împăturit din sac.

„Și ce hărți anume îți amintești că ai văzut?”

„Toți.” or „Toți.”

„Nu, câte ți-a adus tatăl tău ca să le vezi?”

„Odată, i-am cerut tatălui o hartă nouă și mi-a spus că mi-a arătat deja toate hărțile din scriptorium.”

Nicholas stătea în picioare, scărpinându-se în cap. „Toate ? Trebuie să fie sute de hărți în scriptorium. Toate ; Doamne Dumnezeule.” Nicholas privi peste podeaua peșterii, mângâindu-și din nou bărbia înainte de a întreba: „Spune-mi, Lazăr; din acele multe hărți ale abației, îți amintești de o țară numită Italia?”

Lazăr a arătat spre sud-est. „E acolo – în direcția aceea – peste Golful Leon și Marea Tireniană; la est de insula Sardinia. Italia are forma cizmei tale. E...”

„Înconjurată în mare parte de mări, iar munții se întind prin centrul său descendent. Umbria și Provence se află și ele în centrul său. Mănăstirea Cancellio se află acolo, chiar la nord de centrul său.”

Nicolae și-a ridicat sprânceana, complet copleșit. Apoi l-a testat mai departe pe Lazăr

abilitate demonstrată, într-o încercare vicleană de a-și dezorienta și poate chiar de a-și pune la îndoială propriile amintiri geografice; „Și cum rămâne cu Regatul Scoției?” Lazarus arată în direcția opusă, nord-vest. „Încolo e ... peste o scurtă întindere de apă; și la nord de ținuturile englezești.”

„Și unde este casa mea, Lazăre?”

„Satul Ephraim se află în sudul Burgundiei”, a arătat Lazarus puțin spre est.

„Încolo e.” or „Încoace e.”

„Și Murat?”

„În direcția aceea.”

Nicholas clătină din cap. „Absolut uluitor.” El dădu din cap. „Domnul te-a binecuvântat cu un dar uimitor.”

„De ce mă întrebi despre astfel de locuri?”, l-a întrebat Lazăr.

Nicholas a tras adânc aer în piept, s-a întors la bolovanul său și i-a dat lui Lazarus pergamentul împăturit. Lazarus l-a deschis și l-a examinat. Pagina conținea o ilustrație a Franței, Italiei și a țărilor și mărilor înconjurătoare. „Îmi amintesc chiar de această hartă.” „Bănuiesc că ai putea, din moment ce provine din același scriptorium al abației. Ascultă-mă, Lazăre.” Am venit nu doar să vă aduc provizii, ci și să onorez ultima cerere a Călugărului Odino. El dorește să mergi în Italia — la Mănăstirea del Cancellio din Umbria — și de atunci ai arătat că știi unde se află... Acolo, trebuie să-l chemi pe Călugărul Salvitino, un călugăr în vârstă care cunoaște foarte bine detaliile referitoare la Gatesone. Lazăr și-a amintit conversația cu Ivan — și scrisoarea și o favoare datorată.

„Trebuie să-i spui...”

„Să merg în Italia?!” l-a întrerupt Lazarus.

„Lasă-mă să vorbesc, Lazăre. Trebuie să-i spui că Piatra Porții de la Abația Gardiens a fost deschisă. Spune-i că ești fiul Călugărului Ivan Gogu - de la Piatra Porții. Te va recunoaște după această referință. De asemenea, am adus o ploscă cu sânge. Trebuie să i-o dai.” „Salvitino și spune -i că e sângele călugărului Odino. Atunci va ști ce să facă cu el.”

„Nu. Nu, nu pot”, a bâlbâit Lazarus, clătinând din cap.

Nicolae a continuat: „Trebuie să-l aduci pe călugărul Salvitino, să-i spui aceste lucruri și să-l aduci înapoi la abație. Călugărul Odino i s-a spus că el este cel mai bătrân și mai înalt călugăr din Consiliul Inferior și probabil singurul călugăr supraviețuitor din Abația Gardiens și Mănăstirea Cancellio care are cunoștințele necesare pentru a lucra Piatra Porții prin inscripțiile sale traduse - pentru a o închide la loc în mod corespunzător. De asemenea, vă poate ajuta cu o altă intervenție personală „În legătură cu dorințele răposatului tău tată, odată ce îi dai plosca. Trebuie să ai grijă să nu o spargi pe drum. Tatăl tău ar fi mândru.”

Lazăr se ridică brusc, aruncă harta pe podeaua peșterii, se îndepărtă de foc și se întoarce către Nicolae. „E prea departe. Tatăl a spus soarele - de ce nu te duci să-l aduci pe acest călugăr și să-i aduci plosca, din moment ce știi aceste lucruri?”

„Nu pot. Mă așteaptă o doamnă.”

„O doamnă?”

„Chiar în așteptare ... viitoarea mea soție, Martha. Acum vino. Șezi, Lazăr. Te rog. Îți voi povesti despre draga mea Martha.”

„Dar tu ești ... nu ai jurăminte de celibat și abținere de respectat?” Lazarus s-a întors la foc și s-a așezat.

Nicholas a ignorat întrebarea lui Lazarus. „Locuiește în Murat - este văduva răposatului cizmar din sat, odihnească-l. Ați vrea să auziți de ea?”

„Aș face-o,” oftă Lazarus.

„Am întâlnit-o pe Martha într-o întâmplare foarte ciudată.” Nicholas a încercat să chicotească înainte de a continua,

„Ei bine, nu chiar în întregime. Întotdeauna m-am simțit atras de magazinele locale de cizmari când abatele Vonig m-a trimis la o nouă biserică din sat - vezi, cizmarul neclintit din mine.”

„Acum aproximativ un an, starețul m-a trimis la Murat să ajut la reparațiile la biserica locală. Pe neașteptate, cizmarul curios din mine s-a mișcat și m-am îndreptat cu pași mari spre magazinul local de cizmar. Din păcate, imediat ce am deschis ușa, o cizmă aruncată m-a lovit în față.”

„Tocul pantofului acela a fost ultima dată ce-mi amintesc - până m-am trezit.”

„Când am venit și eu, ochii mi-au căzut asupra unei priveliști extrem de frumoase.” A chicotit și și-a mângâiat bărbia. „Am înțeles că eram mort, când deasupra mea se contura chipul unui Înger - era draga mea Martha, care îmi ștergeau nasul umflat cu o cârpă umedă. Mi-a mângâiat fața în timp ce vorbeam.”

„Am descoperit mai târziu că intenționa să arunce cizma în ușa, dar fața mea i-a stat în cale. După ce soțul ei a murit, s-a chinuit să mențină magazinul în funcțiune. Și-a informat clienții că a pus un alt bărbat să vină noaptea și să lucreze la pantofi, când, de fapt, ea însăși lucra la ei. Totuși, zvonul s-a răspândit prin congregațiile de rugăciune din sat și mai multe dintre doamne l-au așteptat în secret pe acest bărbat. Am aflat că, cu puțin timp înainte să ajung la magazinul ei, mai multe dintre femeile părăsiseră magazinul, acuzând-o că este adevărata cizmară, spunându-i că îi vor informa pe toți clienții ei că o femeie lucra la pantofii lor.”

„A doua zi, soțiile și-au pus soții să aducă pantofii care aveau nevoie de reparații. Apoi au supravegheat-o îndeaproape. Femeile pot fi așa - chiar răutăcioase, dacă sunt încăpățânate în felul lor de a fi.”

În fine, cizmarul din mine a salvat-o. I-am spus să deschidă larg ușa și m-am apucat de treabă în timp ce ea a ieșit afară. Am făcut mult zgomot - am bătut, am lovit și alte chestii de genul ăsta.”

Nicholas a râs. „Ar fi trebuit să le vezi fețele. Magazinul era plin de femei curioase, cu gurile căscate. M-am prefăcut că nu le observ în timp ce reparam pantofii unul după altul – am înțeles că pierdusem contactul cu meșteșugul, totuși mă mișcam ca un cal sigur, fiecare reparație fiind perfectă. Una dintre ele a fost atât de îndrăzneță încât să mă întrebe dacă am lucrat întotdeauna la pantofii Marthei. «Ei bine, desigur, femeie», am spus. «Sau ai înțeles că pantofii se reparau singuri?» Nu ar îndrăzni să mai pună întrebări unui călugăr.” A râs din nou. „Martha i-a întrebat dacă au mai mulți pantofi pentru «preotul cizmar» al ei. Ah, expresia de pe fețele lor când au ieșit din magazin. Le-am întors spatele ca să-mi ascund râsul.”

— Să nu depui mărturie mincinoasă, Nicholas, interveni Lazarus.

Zâmbetul i-a dispărut lui Nicholas. „Ei bine, nu aveam de gând să stau degeaba în timp ce Martha cădea.” „Iupilor. Uneori trebuie să măsurăm când un adevăr distruge mai mult decât poate repara o minciună. Da, am mințit, Lazăre. Trebuie să recunosc, a fost cea mai dulce minciună pe care am fost vreodată forțat să o spun.”

"Cum așa?"

„Martha și cu mine ne-am apropiat în ultimul an. Am ajutat-o la magazin. Mi-a promis mâna ei în căsătorie. Va vinde magazinul și a fost de acord să se întoarcă cu mine în fostul meu sat din Burgundia. În sfârșit mă întorc acasă. Sper să mă împac cu fratele meu și să-i propun să deschidem noi trei un magazin de cizmărie - poate să cumpărăm vechiul magazin al tatălui meu, dacă putem.”

„Atunci, ți-ai fi încălcat jurămintele preoțești, nu-i așa?”

„Nu, Lazăre. Voi repara ce am stricat devenind mai întâi preot. Domnul nu a intenționat niciodată să rămân călugăr. Acum văd asta. Mi-a spus să nu mă mai ascund – să părăsesc zidurile abației – să mă duc acasă și să-mi îndrept greșelile din trecut.”

„Nu înțeleg”, a răspuns Lazăr.

„Domnul lucrează adesea într-un mod ciudat, Lazăre. Nici eu nu am înțeles chemarea Lui.” „până când Martha m-a lovit cu cizma aceea. Și de atunci El mi-a deschis ochii către adevărata mea chemare.” Nicholas și-a plecat capul. „Aș vrea doar ca tatăl meu să fie încă în viață ca să-mi ureze bun venit întoarcerii.” Ar iubi-o pe Martha.

„Poate crezi că Domnul te călăuzește acum doar pentru că o iubești pe Martha – și că îți dorești asta atât de mult încât poate crezi că Voia lui Dumnezeu te călăuzește în schimb? De ce te-ar putea Domnul să te îndepărteze, să fii călugăr doar pentru a te conduce înapoi acasă?”

„Poate ca să mă regăsesc pe mine însumi, Lazăr. M-am întrebat adesea același lucru, totuși L-am auzit vorbindu - mi – în inima mea știu că El mă călăuzește.”

„Și ți-a spus El să minți femeile din Murat, călugăre?”

Nicholas se încruntă. „Nu.” Își schimbă postura, cu o frustrare crescândă. „Spune-mi, Lazăr, simți că încerci să ascuți voința lui Dumnezeu?”

„Da.” or „Da.”

„Și te supuneai voinței Lui când ai mințit Abația, prefăcându-te că ai o boală a aerului?”

„Am făcut cum mi s-a spus.” Lazarus și-a lăsat capul în jos.

„L-am respectat profund pe tatăl tău, Lazarus. Nu-i pun la îndoială judecata în ceea ce te privește, totuși trebuie să te întreb asta: de ce ai înțeles că a mințit pe toată lumea despre tine?”

„Ca să mă protejeze de orice rău. El este tatăl meu.”

„Așa cum am mințit ca să o feresc pe Martha de orice rău.”

„Totuși, n-ar fi omorât-o pe Martha dacă ar fi aflat adevărul despre ea.”

„Oare o minciună nu e o minciună în vreun fel? În aceste circumstanțe, am făcut ce am înțeles că e corect, iar fapta, oricât de greșită ar părea, a fost spre binele tuturor. Încă ești ... mai ai multe de învățat, Lazarus.”

„Poate”, a răspuns Lazăr scurt. S-a uitat fix la flăcările dansante, amintindu-și de schimbul de replici din trecut cu un prizonier care jurase pe Adevăr și care și-a dat numele doar ca: „săracul în Hristos”. Și-a zis că până atunci omul își mărturisise tot adevărul și fusese „ars până în oase” pentru asta.

„Deci, ce este această Piatră a Porții, Lazăr?”

„Voi nu ști i?”

„N-am fost niciodată călugăr din Consiliul Inferior și nici nu am avut acces la manuscrisele lor – doar un călugăr tipic, ca majoritatea celor din abație.”

„E o poartă, dar de un alt fel. N-ar trebui să vorbim despre ea.”

„La naiba, vrei să spui?”

„Da.”

„Am auzit astfel de zvonuri, la fel ca mulți alții.”

Lazăr se mișcă. Deveni neliniștit de întrebările continue ale lui Nicholas. Fiind membri de lungă durată ai Consiliului Inferior, Călugării Seniori, atât Ivan, cât și Odino i-ar fi interzis cu fermitate discuțiile întâmplătoare despre astfel de chestiuni, strict rezervate doar șoaptelor închise ale Călugărilor Seniori. În interogatoriile aparent neobosite, suspiciunile lui Lazăr față de călugăr creșteau.

Nicholas a continuat: „Și ce mai e de spus? Se zvonește că o Femeie-Spectru bântuie domeniul Abației – furișându-se în vise. Vine oare de aici – Gatestone?”

„Ea este, ei bine... ăăă... Nicholas, să nu le spui soldaților că mă ascund în Mountain Mouth, o să... tu?”

„Nu-i nevoie să-ți faci griji, Lazăr. Nu am nicio intenție să mă întorc la Abație – e complet distrusă de incendiu și prăbușire.”

Lazăr interveni: „Trebuie să spui cuiva să meargă să-l cheme pe Călugărul Salvitino – să închidă Piatra Porții! Nu este nimeni la Abație?”

Nicholas clătină din cap. „Nu voi mai pune niciodată piciorul înăuntrul zidurilor pârjolite ale Abației. Știind ce știu acum, nu am nicio treabă cu Iadul, cu Poarta Iadului sau cu o legiune de soldați nemiloși de care abia am reușit să scap. Nu, mă duc la Murat, s-o aduc pe Martha în schimb. Și vom lăsa mult în urmă acest loc rău.”

„Cum poți să nu fii deranjat dacă Gatestone e deschis?”

„Îmi pasă. Faptul că îmi pasă este în mare parte motivul pentru care mi-am dat cuvântul lui Odino că voi veni la peșteră și voi aduce proviziile tale. Și, ca om de cuvânt, am cărat și-a îndeplinit dorința și ți-a spus tot ce voia să știi – ei bine, aproape totul.

Mai e ceva. Călugărul Odino m-a pus să jur că te voi ruga să-ți dai cuvântul. „să-l aduci pe Călugărul Salvitino și să-l aduci înapoi la Piatra de Poartă a Abației, deschisă, ca să poată încerca să o sigileze din nou.”

„Pe cuvântul meu?” Lazarus se dădu jos de pe bolovan și se ridică. „Nu-mi pot da cuvântul pentru asta!” „Nu pot să o fac!”

„Odino a spus că speră că vei răspunde așa cum ar răspunde tatăl tău. Acestea au fost ultimele cuvinte pe care mi le-a șoptit, Lazăr - că vei fi tatăl tău și chiar mai mult.”

„E prea mult.” or „E prea mult.”

„Înțeleg”, Nicholas și-a plecat capul și s-a uitat fix la flăcări. Lazarus a înlemnit.

„Să înțelegi ce?”, a întrebat în cele din urmă Lazarus.

„Nici eu n-aș putea să o fac dacă m-ar ruga Odino — Martha și toți ceilalți.”

„Asta e tot? Și Piatra Porții rămâne deschisă?” întrebă Lazarus ridicând din umeri.

„Am făcut tot ce aștepta Odino de la mine. Restul îl așteaptă de la tine. Și, din moment ce ți -ai făcut alegerea... din păcate, înțeleg că Piatra Porții rămâne așa.”

„Totuși, știi că nu pot, Nicholas. Nu pot merge în lumină. Nu pot merge până în Italia – e prea departe. Călugărul Odino mă întreabă ce nu pot face. E prea mult, călugăre!”

Nicholas și-a ridicat capul și s-a uitat în ochi la Lazarus. „N-a avut niciodată intenția să mergi pe jos până în Italia.” O liniște s-a așternut peste peșteră.

În cele din urmă, Lazăr a vorbit: „Nu pot face ce ai putea aduna.”

„Ai încercat vreodată?” Lazarus nu a spus nimic. Nicholas a luat un băț nou din grămadă de combustibil și i-a înfipt capătul în mijlocul focului, învărtindu-l cu grijă până când a început să ardă puternic. „Poate te pot convinge de contrariu.” Nicholas a ridicat torța aprinsă și s-a ridicat în picioare. „Vino.” S-a întors și s-a îndreptat adânc în peșteră, spre deschiderea îngustă a unei grote. Lazarus l-a urmat.

„Știi, am descoperit această peșteră la scurt timp după ce am ajuns la Abație.”

„Gura Muntelui”, a adăugat Lazarus.

„Ai văzut-o și tu — fața din stânci?”

„Așa am făcut. Și totuși, Nicholas, de ce ai călătorit atât de departe de abație?”

„Mă întreb; mă gândesc la lucruri. Mă caut pe mine însumi, presupun. Îmi place să merg și să mă întreb de lucruri.”

„Și te-ai regăsit?” l-a întrebat Lazarus. Nicholas a auzit sarcasmul din mintea lui. cuvinte.

„Am găsit în schimb Gura Muntelui.” Nicholas a râs. Au intrat prin pasajul grotei. Nicholas s-a aplecat în timp ce continua să meargă cu torța; iar Lazarus a mers în urma lui, mereu atent la tavanul scund de piatră dintre ei.

„Unde mergem?”

„Înainte. Vino.”

„Atâta am adunat”, a mormăit Lazarus. Nicholas a chicotit. Cei doi s-au agățat de prin pasaj. Pereții săi s-au prăbușit în cele din urmă, dezvăluind o cavernă vastă, al cărei aer umed era încărcat cu un miros înțepător. Cu un cerc de lumină luminând podeaua din jurul lor, au mers spre partea centrală a acesteia. „Ce miros este ăsta?”, a întrebat Lazarus. „E ceva aici.” Lazarus a căutat prin întuneric.

„Da, profesorii tăi. Ei te pot învăța să zbori, Lazarus.” Nicholas se opri și se întoarse .

„Cine? Cum?”

„Cea mai bună cale.” Nicholas a întins torța sus, dezvăluind tavanul înalt al unei peșteri, complet plin de lilieci mari de potcoavă. Lazarus a rămas uimit, privind peste formațiunile superioare ale peșterii, în timp ce zece mii de ochi negri și strălucitori îl priveau fix.

„Șobolani?” a întrebat Lazarus. Mai mulți lilieci au căzut din tavan și au înconjurat peștera.

„Uitați-vă!” Lazăr a arătat spre ei, „Zboară!”

„Da, așa sunt. Sunt lilieci. Și lilieci zboară. Părăsesc peștera când apune soarele. Mâncă și se întorc înainte de răsărit. Acum se odihnesc. Întotdeauna am fost fascinat de lilieci.”

„Lilieci... ca niște păsări”, mormăi Lazarus în sinea lui, hipnotizat și holbându-se la tavan.

„Lilieci sunt diferiți de păsări. Lilieci zboară noaptea, când păsările se odihnesc. Iar ziua, lilieci...”

„se odihnesc când păsările zboară. Prin răsăritul și apusul soarelui, ele își schimbă rândurile comanda cerurilor.”

Nicholas a râs. „Eu am fost cel care a găsit-o. Mi-am amintit că Odino mi-a spus că vrei să vezi o pasăre, așa că i-am adus-o.” Nicholas s-a uitat fix la tavan.

„Era deja mort?”

„Da, întins printre niște stânci de-a lungul drumului Abbey. Am mers mult pe drumul acela – am găsit multe lucruri.”

„Îmi dai torța?”, a întrebat Lazarus. Nicholas s-a uitat în jos și l-a văzut pe Lazarus cu mâna întinsă.

„Pot să-l țin mai sus, Lazarus.” Nicholas l-a ridicat cât de sus a putut ca să lumineze mai bine tavanul.

„Pot să țin torța?”, a întrebat din nou Lazarus. Nicholas a privit în jos.

„Dacă dorești.” Nicholas i-a dat toiagul aprins. Lazarus l-a ținut sus și s-a plimbat prin grotă, inspectând tavanul, în timp ce Nicholas a rămas pe loc.

„Și zboară doar noaptea?”, i-a strigat Lazarus, cuvintele lui răsunând prin cavernă.

„Numai atunci”, a răspuns Nicholas.

După un timp, Lazăr și Nicolae s-au întors în peștera exterioară și au alimentat focul.

„Te întreb din nou, Lazarus — pentru Odino — vrei?”

„Nu sunt un liliac”, a răspuns Lazarus.

„Și Odino nu i-ar cere niciodată asta unui liliac”, a răspuns Nicholas.

„Dacă spun că voi face asta... și apoi nu pot să împlinesc?”

„Când i-am povestit lui Odino despre Martha și despre planurile mele de a părăsi Abația, mi-a spus următoarele: «E mai bine să te fi angajat și să eșuezi decât să fi eșuat prin lipsa angajamentului». Vedeți, Lazăre, onoarea se bazează pe fapte, nu doar pe vorbe. Ceea ce ți-a cerut este, cel mult, să-ți dai cuvântul că vei încerca. Răspunde-mi încă o dată și nu te voi mai deranja cu ultima cerere a Călugărului Odino.

„Italia e atât de departe... și soarele?” Lazarus aruncă o privire spre deschiderea grottei.

„Răspunsul tău, Lazarus?” A urmat tăcerea.

Lazăr a răspuns: „Eu... da.” De pe podeaua peșterii, lângă mânușa lui de picior, Lazăr a ridicat harta și a examinat-o. „Promit ... doar că voi încerca să-l aduc pe călugăr... doar atât.”

Nicholas a zâmbit și l-a bătut ușor pe umăr pe băiat. „Și nu ți se cere nimic mai mult decât „Onorabilă încercare. Ivan ar fi mândru de tine.” Lazarus a pufnit – abia atunci și-a dat seama Nicholas că Lazarus plângea sub masca lui.

„Ce s-a întâmplat?”, a întrebat Nicholas.

„Nu e nimic, călugăre; o voi face eu.” Lazăr își adună puterile. „Mă duc să-l aduc pe călugărul Salvitino.”
ca să ne poată ajuta cu Gatesone.”

„Bine zis. Ești tatăl tău și chiar mai mult.” Băiatul își șterse ochii cu masca din interiorul ei. „Ți-e foame? E din belșug.”

„Așa sunt”, a recunoscut Lazarus. Nicholas s-a îndreptat cu pași mari spre sacul improvizat și a scos chifle de pânză cu carne și pâine. A luat un recipient cu apă și i-a servit lui Lazarus o cină în poala lui înainte de a se întoarce la locul lui.

„Nu vei mânca?” a întrebat Lazăr, holbându-se la mâinile și poala goale ale călugărului.

„Aceste provizii sunt ale tale – cred că e alocația pentru o lună pentru un singur băiat, dacă insisti să ți-o ajungă.” Lazarus se holbă la el. „Ei bine, haide! Mănâncă!” Băiatul înfulecă mâncarea.

Lazăr a cinat în timp ce Nicolae l-a distrat cu mai multe conversații — și timpul a trecut. În cele din urmă, Lazăr și-a înghițit mâncarea și a pus la loc un dop pe bășica cu apă. Nicolae a dus-o înapoi în sac.

„Mănâncă cu moderație și bea multă apă în timpul mesei – îți umple stomacul”, a spus Nicholas a instruit, strigând peste umăr.

Lazăr l-a urmat. „Așa voi face.”

„Ei bine, Lazăr; e momentul în care mă îndrept spre Murat. O vreme, vei rămâne în siguranță în Gura Munților — nimeni nu călătorește prin aceste părți îndepărtate. Ai o lună la dispoziție să te pregătești pentru călătorie. Exersează-te folosind aripile pe care ți le-a dat Domnul. Învață cum le folosesc de la liliicii de sus.”

„Nu vrei să rămâi în seara asta?”, l-a întrebat Lazarus. „Ai putea dormi și să fii odihnit...”

„Nu, Lazăre, trebuie să plec. Marta mea mă așteaptă. O să te descurci bine; sunt sigur.”

Lazăr și-a lăsat capul și umerii în jos.

S-au îmbrățișat o dată ultima dată, iar Lazăr s-a uitat afară din peșteră în timp ce Nicolae dispărea peste creastă. S-a întors la foc și a mai aruncat câteva crengi uscate. S-a așezat și s-a încălzit, gândindu-se la liliicii și la angajamentul – promisiunea solemnă pe care și-o dăduse că va aduce călugărul. Ochii lui s-au fixat asupra flăcărilor. În cele din urmă, Lazăr a căutat crucea de rugăciune de lemn a lui Ivan, care acum îi atârna de gât. A scos-o și a rulat-o între degete, cam în același mod în care făcuse întotdeauna tatăl său .

Printre flăcări, a zărit un gândac negru care se târa dintr-o crăpătură în creanga fumegândă uscată; gândacul se învârtea cu grijă printre flăcărilor dansante în timp ce cobora în fugă pe creanga arzătoare. Privirea lui Lazar a urmărit gândacul în timp ce sărea pe podeaua rece a...

peșteră și s-a repezit la o distanță mai sigură. S-a oprit, și-a deschis aripile și a zburat spre gura peșterii. Cu o bătaie încălzită, membre obosite și un stomac satisfăcut, a început să moțăie acolo unde stătea. Capul i se clătina și se zdruncina, iar el adormea în mod repetat și se trezea brusc. În cele din urmă, a părăsit strălucirea caldă a focului și a găsit un colțisor în perete, unde a cedat ultimului spațiu sigur și familiar care i-a mai rămas - să
acea lume mereu agitată a viselor.

~*~

În cea mai mare parte a zilei următoare, Lazarus și-a explorat noua casă - o catacombă neagră cu coridoare întortocheate, suprafețe neuniforme și caverne interconectate. Mirosul și sunetul apei care picura l-au atras și a urcat printr-un pasaj îngust care își croia drum sus în coasta muntelui. Pasajul se transforma într-o mică cavernă unde cea mai mare parte a podelei era formată dintr-un bazin puțin adânc cu apă alimentat de un tavan care picura.

De multe ori în cursul zilei, Lazăr privea pe gura peșterii cu ochii mijiiți cu ochii lui, privind un peisaj care strălucea în lumina soarelui și, chiar și prin haine, simțea căldura intensă care radia din valea aridă de pietre. Lazăr și-a mutat proviziile mai adânc în munte, prin pasajul îngust și în grota liliecilor .

S-a amurgit. Lazăr a făcut un foc nou în grotă; lumina lui a luminat tavanul și miile de lilieci. Pe măsură ce peștera se încălzea și fumul focului se ridica spre tavanul ei, acoperișul peșterii a prins viață. Și cu sutele, lilieci au căzut din cuiburile lor și au înconjurat peștera. Din ce în ce mai mulți au umplut aerul până când peștera a mișunat de ei.

Lazarus a chicotit. S-a ridicat și și-a întins brațele în timp ce vârtejul de aripi îl consuma. Și i-au aterizat pe roba și s-au cățărat peste el înainte de a zbura din nou. Lazarus și-a smuls gluga, dezvăluind un rânjel larg. Și-a băgat masca în centura de frânghie în timp ce lilieci i se târau prin păr. Lazarus a mers în cerc cu brațele ridicate acoperite de lilieci. Iar chicotelile lui s-au transformat în râsete care au răsunit prin cavernă. Într-o tornadă de aripi fluturând, Lazarus a valsat prin grotă, râzând isteric și împiedicându-se ca un Odino beat.

În afara peșterii și peste dealurile acoperite cu frunze aurii din estul provinciei Auvergne, s-a desfășurat o dramă minunată, nevăzută și de scurtă durată - dintre toți munții din Franța, Luna care răsărea părea să arunce un zâmbet în jos doar asupra unuia: o persoană aparent ciudată

muntele cu gura căscată într-un râs isteric, în timp ce eructa nori de lilieci care îi împânzeau fața stâncoasă. Totuși, liliecii au depășit curând vârfurile copacilor și au dispărut; iar râsul odinioară răsunător al muntelui s-a transformat încet în vaiete amestecate de tristețe - în strigăte teribile de durere și singurătate - în chinul sufocant și gâfâ urlete de lamentație neîntreruptă - și în zgomote îngrozitor de înspăimântătoare, atât de profund tulburătoare - încât făceau chiar luna să se holbeze în jos și să plângă pentru Gura Muntelui care urlă.

[Sfârșitul capitolului 9]

Această operă literară a fost creată exclusiv în dedicarea

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Fie ca moștenirea lui să trăiască în noi toți —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~